

Een duisternis vol verlangen en angst

Ivan loopt tijdens de pauze naar zijn locker. Hij is bang, bang voor Dylan en zijn vrienden. Hij probeert hen altijd te ontlopen en meestal is hij daar ook succesvol in. Ivan lacht in zichzelf, tenminste iets waar hij goed in is. Te vroeg gejuicht, in de verte ziet hij Dylan verschijnen. Hij is niet alleen, Mark - zijn beste vriend - loopt twee passen achter hem aan. Ivan kijkt angstig rond zich heen, op zoek naar een verstopplaats. Te laat, Dylan heeft hem al opgemerkt en loopt grijnzend naar hem toe. Ivan voelt zijn wangen rood worden en de adrenaline door zijn aderen stromen. Het zweet staat koud op zijn rug en zijn ogen prikken reeds van de tranen. Er is verder niemand in deze gang, niemand om hulp aan te vragen, hij voelt zich hulpeloos en klein. Hij krimpt ineen wanneer hij Dylans hand ziet naderen. Zijn hart schreeuwt wanneer hij de grond dichterbij ziet komen. Met een klap valt hij op de grond. Een scherpe pijnscheut gaat door zijn pols heen en hij grijpt er kreunend naar. Het duurt enkele seconden voor hij doorheeft dat hij op de grond ligt, pijn heeft en er nu twee kinderen hem zitten uit te lachen. Hij krimpt nog meer ineen van schaamte en wilt het allerliefst van de aardbodem verdwijnen. Een hele klas leerlingen heeft het gelach en gekreun gehoord en komt als een bende rampoeristen de situatie filmen. Iedereen lacht, zelfs de docenten. Het huilen staat hem nader dan het lachen. Plots komt er iemand door de massa heen gestormd. Door zijn tranen Ivan kan niet zien wie het is maar hij herkent haar stem wanneer ze "stop" roept. Ivan is al verbaasd van het feit dat iemand hem komt helpen, maar dat die iemand Dylans vriendin is, overtreft alles.

"Laat hem allemaal met rust, hij heeft je niets gedaan," roept Sarah.

"Oh liefje toch, snap je het dan niet?" vraagt Dylan terwijl hij naar Sarah loopt. Sarah duwt hem ruw weg wanneer hij haar probeert te kussen.

"Raak me niet aan," snauwt Sarah terug.

"Ben je lesbisch of zo?" lacht Dylan. Hij kijkt zelfverzekerd rond zich.

"Vertel het maar aan heel de school. Jij wordt net als hem en ik krijg alle steun en aandacht die ik maar hebben wil." Het lachje op de lippen van Dylan maakt Ivan kwaad en hij staat

woedend op. Net op het moment dat hij op het punt staat Dylan aan te vallen, komt het schoolhoofd tussen beide partijen staan.

"Dank je," huilt Ivan in de armen die Sarah om hem heen heeft geslagen.

"Wat denk je, moet ik het uitmaken met Dylan?" vraagt Sarah zowel aan Ivan als zich zelf.

"Dat moet je zelf beslissen," adviseert Ivan. Hij wilt dat ze het uitmaakt, hij wil bij Dylan horen. Hij haat hem, maar houdt van hem. Hij kan haar niet verplichten om het uit te maken, Dylan zal hij toch nooit krijgen. Sarah houdt hem ruw vast bij beide schouders.

"Ja of nee, Ivan," roept Sarah.

Ivan schrikt van deze plotse actie. Hij wilt al deze woede en agressie niet meer, hij wilt geen geroep en getier meer om zich heen. Hij wilt gewoon dat het stopt, alles, zelfs zijn leven. Tranen breken door wanneer hij eerlijk ja knikt en Sarah richting de toiletten ziet lopen.

Haar hart voelt aan alsof het in twee is gesplitst. Het ene deel wilt bij Dylan zijn en het andere deel wilt haar verstand volgen. Haar zieke verstand? Is haar verstand besmet door Dylan? Is het nog gezond? Als ze dit niet weet, dan kan ze niet kiezen tussen blijven en verlaten. Hoe kan ze dit ooit weten? Ze moet hem gewoon verlaten, Ivans advies volgen, zelfs als deze keuze ervoor zal zorgen dat haar hart voorgoed leeg zal zijn. Ze ademt diep in en uit voor ze het toilethokje uitloopt. Ze zal het uitmaken. Vastberaden loopt ze naar de schoolpoort waar Dylan meestal rondhangt en rookt. Gelukkig, hij is er. Ondanks het feit dat ze vastberaden is, voelt ze zich toch zenuwachtig. Ze loopt met een snelle pas naar hem toe en trekt hem aan zijn jas weg van zijn vriendengroep.

"Dylan, we moeten praten," zegt ze met een strenge stem. "Het is uit," vervolgt ze.

Ivan loopt met tegenzin naar biologie, de enige les die hij samen met Dylan heeft. Tijdens de les let hij niet echt op, hij denkt meer aan Sarah en Dylan. Zijn dagdromen worden verstoord door de leerkracht die aankondigt dat ze een groepswerk moeten maken.

"Jullie gaan een groepswerk maken per twee en ik kies de groepen," zegt de leerkracht met een sadistisch lachje.

Ivan zucht diep, hij kent toch niemand die met hem wilt samenwerken. De leerkracht is ondertussen druk bezig met het afroepen van de groepjes. Zijn naam is nog steeds niet genoemd.

"En als laatste Dylan en Ivan," zegt de leerkracht terwijl de lach op haar gezicht enkel breder wordt.

Ivan zakt diep weg in zijn stoel.

"Nee, ik wil niet samenwerken met die faggot!" roept Dylan luid door het lokaal.

"Net daarom dat ik jullie samen in een groepje zet," grinnikt de leerkracht kwaadaardig.

Op het einde van de dag gaat Dylan naar Ivan.

"Vanavond werken wij, en daarmee bedoel ik jij, aan het project." Ivan denkt aan Sarah en komt voor zichzelf op.

"Jij gaat helpen."

"Dat dacht jij maar." Dylan duwt Ivan tegen de muur en Dylans spieren verslappen plotseling. Ivan is eigenlijk best nog wel aantrekkelijk als hij er zo over nadenkt.

"Oké, jij je zin, ik ga mee naar jouw huis," geeft Dylan toe. Ivan wordt opeens heel blij vanbinnen en Dylan laat hem los. Samen nemen ze de bus naar Ivans huis. Ivan opent de deur en laat Dylan binnen. Dylan kijkt Ivan aan terwijl Ivan de deur achter hen sluit. Het huis is stil, er is niemand, buiten twee jongens. Twee jongens met een onzeker hart. Ivan kijkt Dylan aan vol verlangen, terwijl Dylan hem blijft aankijken met een onzekere en verbaasde blik. Maar vanbinnen, diep vanbinnen begint er bij Dylan iets te gebeuren. Hij weet niet wat het is, maar het gevoel is fout. Het is Ivan die deze lange maar toch bijzondere stilte verbreekt.

"Uhm, zullen we er dan eens aan beginnen?"

"Uhm, ja, is goed," stamelt Dylan. Hij draait zich snel om, om zijn onzekere en blozende gezicht te verbergen. Ivan loopt hem voor naar de woonkamer.

Na twee lange uren werken is het werk klaar. Dylan wil naar huis gaan, maar Ivan blijft hem aanstaren.

"Blijf nog even," floepte Ivan eruit. Ivan schaamt zich. Zei hij dat echt luidop? Dylan kijkt hem vragend aan. "Ik, uhm, niets, laat maar..." stottert Ivan.

"Oké, zie je morgen op school," zegt Dylan vriendelijk. Ivan laat Dylan buiten en laat zich dan met een gelukkig gezicht terug op de zetel vallen. Dylan loopt met een verward en verloren gevoel naar de bushalte. Hij weet het niet meer. Het gevoel van angst. Het gevoel van te veel emoties en tegelijkertijd ook leegte. Leegte in zijn hart, het hart waar de hand van de schaduw naar reikt. De hand grijpt hem vast, zijn nagels klemmen zich in zijn levenskracht. De levenskracht wordt vergiftigd, het leven wordt beslopen door een onoverwinnelijke grote schaduw. De schaduw komt uit hem, uit hem alleen, hij is diegene die deze wereld verziekt met het gif. De schaduw komt enkel en alleen uit zijn gedachten, maar nu, nu zijn Dylans gedachten verziekt met de duistere kracht van het onbekende en de onzekerheid. De schaduw die met zijn ziel dansen gaat, die de controle neemt over alles wat hij doet. Het is buiten donker en koud, de lantaarns werken niet meer. Wazig en verward staat hij bij de bushalte. Wazig en verward wacht hij op zijn laatste bus. Hij wordt gek van binnen, gek van de onzekerheid, gek van de schuldgevoelens. Hij heeft afleiding nodig en bestudeert de druppels op de wand van het bushokje. Auto's rijden voorbij terwijl zijn leven stil staat. Terwijl zijn leven stil staat, verliest hij zichzelf. Hij is zichzelf niet, hij is de schaduw. In de verte ziet hij een bus aankomen. Hij wacht niet tot de bus bij hem is, de schaduw is hem voor. De klauwen van de duisternis nemen hem vast, ze nemen hem mee...

Een week later zit Dylan thuis in zijn kamer naar het plafond te staren en te denken. Waarom is hij zo verward sinds dat hij bij Ivan is geweest? Vindt hij van leuk? Nee, toch? Waarom denkt hij dan zoveel aan Ivan?

"Heb je al een slaappleats geregeld?!" roept zijn moeder.

Zijn ouders willen dat hij bij één van zijn vrienden verblijft wanneer ze op weekend zijn. Zijn beste maat Mark zegt dat zijn vriendin dat weekend bleef overnachten en dat hij wat privacy wilde met haar. Dylan legt de telefoon neer met vragen die zijn hoofd aan 180 kilometer per uur voorbijrazen. Liegt Mark niet tegen hem? Heeft Mark door wat er omgaat in zijn hoofd? Weet hij dat hij verward is over zijn gevoelens? Denkt hij dat hij misschien gevoelens heeft

voor Ivan? Zonder erbij na te denken, belt Dylan naar Ivan. Hij heeft zijn nummer gekregen voordat hij bij Ivan vertrok.

“Hey, Dylan? Is alles oké?” antwoordt Ivan meteen wanneer hij zijn oproep opneemt.

“Ja, ja, alles oké. Ik had een, uhm, je weet wel, een vraag.” Struikelt hij nu ook al over zijn woorden als hij met Ivan spreekt? Jezus, hij lijkt wel gestoord.

“En die vraag is...?” Ivan lacht zachtjes wanneer hij Dylan hoort struikelen over zijn woorden.

“Uhm, ja, dus... Mijn ouders zijn dit weekend niet thuis en ik weet niet, zou ik misschien bij jou kunnen logeren? Het moet niet als je dit niet wil maar mijn ouders willen niet dat ik alleen thuis blijf na de laatste keer.”

“Kan je niet naar Mark of één van je andere vrienden gaan?”

“Hij wil niet dat ik kom. Zijn vriendin komt langs en ze willen wat privacy als je snapt wat ik bedoel.” Hij hoort Ivan lachen aan de andere kant van de verbinding.

“Ja, dit zou wel oké zijn voor mij als je dat echt wil.”

“Echt? Bedankt! Je bent een reddende engel! Ik bedoel, uhm, dank je?”

“Wanneer kom je?” vraagt Ivan met een duidelijke glimlach in zijn stem.

“Vanavond zeven uur?” vraagt Dylan hopen dat hij hem zo vroeg kan zien.

“Dat is goed, dan moet ik wel eerst opruimen.”

“Dat hoeft niet, mijn kamer is ook zo hoor,” zegt Dylan met een lachje.

“Tot vanavond!”

Stipt om zeven uur staat Dylan op de deurmat van Ivan en op het moment dat hij wilt aanbellen, opent Ivan de deur al.

“Hey, kom binnen. Moet je nog eten? Ik heb nog wat lasagne in de koelkast, die ik voor je kan opwarmen.”

“Nee, dank je, ik heb al gegeten.” Dylan kan niet ontkennen dat Ivan er schattig uitzag in zijn konijnen-onesie.

“Je ziet er schattig uit”, knipoogt Dylan. Ivan begint te blozen en kijkt weg. Dylan stapt binnen en duwt de deur dicht.

“Ik heb alles klaar gezet in de logeerkamer. Kom, ik breng je er even naartoe.” Zoals gezegd brengt Ivan hem naar de kamer. Daar zet Dylan zijn tas neer en draait zich om naar Ivan.

“Ik wil iets proberen. Mag dat?” Ivan knikt, niet helemaal zeker van wat Dylan wil doen. Wanneer hij hem ziet dichterbij komen, stopt hij Dylan.

“Wat ben je van plan?”

“Ik weet het zelf ook nog niet goed, maar ik ga je geen pijn doen.” Opeens voelt Ivan een hand op zijn wang die hem doet bevriezen en dichterbij trekt. Zachtjes raken hun lippen elkaar en ze zoeken hun weg voor een beetje voor Dylan wegtrekt.

“Het spijt me, ik had je niet moeten kussen. Ik kan beter gaan.” Ivan lacht zacht en kust hem opnieuw. Deze keer vol passie.